

ærede Medlem hæftede sig ved, var, at der var givet et vist Antal Mennesker, alle Rentenyderne, en berettiget Forventning — saaledes var vist Udtrykket — om i Fremtiden at faa en Rente paa 800 Kr. Men at man har en berettiget Forventning om at faa en bestemt Indtægt, skulde dog ikke være et Argument imod, at Staten maa have Lov til at nedskære sit Tilskud til en saadan Indtægt. Der er det med berettigede Forventninger — det kender det ærede Medlem Hr. P. Munch sikkert fra det politiske Liv og det sidste Valg —, at de skuffer ofte.

Saa var det ærede Medlem Hr. P. Munch inde paa den Tanke, at de Rentenydere, som ikke var saa vanskeligt stillede, at de kunde komme ind under det i Lovforslaget anbefalede kommunale Tilskud, uhjælpeligt var hjemfaldne til Fattigvæsenet. Ja, det ved det ærede Medlem jo særdeles godt, at de ikke er; vi har jo § 61 og § 63 i Fattigloven, og vi har her i Lovforslaget § 26, der udtrykkelig siger, at den Hjælp, der fra Kommunernes Side ydes Rentenyderne, ikke har Fattighjælps Virkninger.

Endvidere var det ærede Medlem inde paa den Tanke, at man maaske burde overveje en Decentralisation, idet Rettens Afgørelser jo i høj Grad og i mange Tilfælde maatte være et Papirskøn. Det ærede Medlem har sikkert i nogen Grad Ret her. Det er ganske klart, at det er særdeles vanskeligt selv for dygtige og samvittighedsfulde Mænd at sidde inde i Amaliegade og afgøre, hvorledes en i Fjerritslev boende Rentenydere eller Ansøgers Tilstand er. Man maa i høj Grad stole paa de forskellige Mellemed: Lægeattester, kommunale Erklæringer, Sygekasseerklæringer o. s. v. Jeg indrømmer, at det ærede Medlems Mening er Overvejelse værd, men at decentralisere i den Forstand, at det blev en stor Række lokalkendte smaa Retter, der sad og afgjorde, hvorledes og til hvem Renten skulde gives, vilde give et uhyre Administrationsapparat, idet disse lokale Retter jo maatte være af nogenlunde samme Beskaffenhed som den, der nu har den endelige Afgørelse. Blot man tænker sig, at der i hver Lægekreds her i Landet skulde være en saadan Ret, vilde vi komme op paa 75 eller 76 Invalideretter rundt om i Landet, og jeg tror, de fleste vil give tilbage for denne Tanke.

Dernæst kom det ærede Medlem til sidst ind paa Spørgsmaalet om Invalidefonden og dens Anbringelse. Her begik det ærede Medlem en meget stor Fejl, som ligefrem kan udmaales i Millioner. Det ærede Medlem mente, at Invalidefonden nu var oppe paa 10 Mill. Kr., men den er i

Virkeligheden en Bagatel over 4 Mill. Kr., og man tør ikke regne med, at der her ligger en Masse Penge disponible til sociale Formaal, thi for en stor Del ligger disse Penge ude i Sygekasserne som Forskud — Sygekasserne udbetaler jo Renten til Rentenyderne — eller er paa anden Maade anbragt i Sygekasserne. Dette Beløb, 10 Mill. Kr., skal det ærede Medlem — lige saa lidt som de andre 10 Mill. Kr., han saa ofte regner med paa Militærlovene — ikke bygge for stærkt paa, thi det er et Beløb, som svæver i Luften.

Endelig havde jeg den Oplevelse at komme ud for en fremragende Jurist, et Medlem af det juridiske Fakultet, og man skulde jo derefter mene, at jeg med Hensyn til det juridiske Spørgsmaal var særdeles vanskeligt stillet. Nu har jeg i det foregaaende forklaret, hvorledes jeg og de Mennesker, med hvem jeg har drøftet denne Sag, deriblandt en Række fremragende Jurister, ser paa Spørgsmaalet om Rentens Nedsættelse. Det ærede Medlem Hr. Axel Møller fremførte noget, som overraskede mig, og som jeg maa sige jeg ikke havde lagt Vægt paa, nemlig Lovens § 10, hvor der staar, at den Invaliderende, der i Overensstemmelse med nærværende Lov tilkommer den forsikrede, garanteres af Statskassen. Meningen hermed er dog, at Statskassen garanterer Rentenyderne overfor Fonden, som udreder Renten, altsaa garanterer mod Fondens Insolvens. I øvrigt staar der i denne Paragraf det Udtryk, som jeg ogsaa før omtalte: efter nærværende Lov, og jeg maa vedblivende hævde, at naar en Lov erstattes af en anden Lov, er det denne anden Lov og ikke den foregaaende, der gælder. Dernæst omtalte det ærede Medlem Hr. Axel Møller § 33, og saa vidt jeg forstod, skulde der her være noget særligt, der talte for, at Renten ikke kunde nedsættes. I § 33 staar der imidlertid ikke andet end det, jeg før omtalte, at for dem, der har betalt 3-dobbelt Præmie, altsaa fuld Præmie, kan Renten ikke nedsættes under 800 Kr., og det er jo i fuld Overensstemmelse med det Standpunkt, at for de Rentenydere, der kun har betalt en Trediedel Præmie, kan Renten nedsættes eventuelt helt ned til en Trediedel.

Til Slut ønsker jeg blot at sige følgende: Loven er fra mange Sider blevet underkastet en ret stærk Kritik, og man kunde maaske mene, at denne Kritik ramte dem, som har administreret Invalideretten i de forløbne Aar, altsaa den første Retspræsident, Hr. Steincke, og hans Meddommere samt de nuværende Retspræsidenter og